

Kondás Lászlóné Horváth Szilvia: Julcsa Baba

Egyszer régen, nagyon régen élt egyszer egy szegény csizmadia. Mégis boldog ember volt, mert szerető felesége egy kislánnyal ajándékozta meg. Ennek öröme a mester fából faragott babát a kis Izabellának. Asszonya pedig ügyes varrónőként gyönyörűséges ruháskával öltöztette fel.

Teltek múltak az évek a kislány szépen felcseperedett, ám az édesanyja sajnos egyre betegebb lett. Izabella hatodik születésnapján már gyász feketéje lepte el a takaros kis házikót. Az apa a munkába temetkezett, a lányka megpróbálta átvenni a mama feladatait. Ám ez igencsak nehezen ment.

Hétfőn odaégette az ételt, kedden megégette az ujját, szerdán nem vett lámpaolajat, csütörtökön kifutott a tej, pénteken elfogyott a kenyér, szombaton nem volt cipőpaszta, vasárnap nem került ebéd az asztalra.

A suszter dühében szitkozódott:

- Bár téged vitt volna el a török, ne anyádat a betegség!

A kislány ezalatt a piacon vásárolt, és bizony elrabolta a hazafelé vezető úton egy török aga. Oleg aga úgy látta, hogy ez a magyar kislány nagyon hasonlít az ő elhalt szerelmes gyermekére. Hirtelen felindulásból magához csalta a gyermeket, hogy így vigasztalja meg boldogtalan hitvesét. A gyanútlan lányka örömmel ment a kedves török bácsival, hiszen mogorva apja mellett nem voltak jó napjai. A török bácsi házában pedig mesés jólét, szeretet, öröm és sok-sok játék várta. Az új anyácska anyja helyett anyja volt Izabellának. Tejben vajban fürösztötte, szebbnél szebb ruhákba öltöztette. A kislány mégis hazavágyott, különösen a babáját kérdezte számtalanszor...

Néhány év elteltével még mindig kiskorának kedves játékára, a Julcsa babára gondolt. Kijelentette, hogy ő bizony csak ahhoz megy feleségül, aki elhozza neki legkedvesebb játékát. Érkeztek is a kérők szép számmal, hoztak is szebbnél szebb babákat porcelánból, babaházakat, bábokat. Nem jártak szerencsével, Izabella pedig egyre inkább csak szomorkodott. Oleg aga ekkor elhatározta, hogy felkeresi a mestert és megvásárolja azt a tárgyat, amiért lányát már megbetegíti a bánat.

El is ment, be is kopogott a csizmadiához.

-Jó napot, mester uram!

-Mi járatban, Oleg aga?

- Úgy hallottam, volt a kislánykádnak egy szépséges babája, azt venném meg a gyermekemnek.

- Ó, az a baba nem eladó. Várom az és édes lányom évek óta. Érzem, hogy él, tudom, látom még! Rá vár az a szép Julcsa baba.

- Mindent pénzt, aranyat megadok érte!

- Nem, nem, az bizony az én gyermekemé. Akármit is kínálsz érte.

- Jól van, jól van megértem a szíved vágyát. Veszek máshol játékbabát.

Azzal hazament a török nemes. Otthon elmesélte, mi is történt a csizmadiánál. Akkor Izabella azt gondolta, hogy ő maga megy török lányi pompájában a babájáért. El is ment, be is vonult a szerény házba.

- Mi járatban kedves kisasszonyka, eltáncolta a cipellőcskéit?
- Igen, biz igaza van mester uram. De látok ott a maga polcán egy csodálatos babát. Azt mindennél jobban kívánom.
- Ó, kisasszonyka azt nem lehet odaadnom senkinek! Azt magam faragtam diófából, drága feleségem öltöztette selyembe, és egyetlen lánykám kedves játéka volt. Évek óta várom haza, s tudom, ha megtér, csak ezt keresi majd.
- Minden pénzt megadnék érte.
- Nem lehet, kedves! Ne erőltesse!
- Látom, mester uram nagyon szerette az elveszett kislányát. Bocsásson meg, ha erőltettem a baba eladását.
De arra megkérem, hogy egy szép pár cipellőt készítsen nekem! S küldje el az inasával, mert a közelgő bálban nem tudok miben táncolni.
- Úgy lesz, kisasszonykám, megígérem.

Eltelt egy hét. Eljött a tizennyolcadik születésnap és a bál ideje. Anyácska hívatta a legjobb szabókat, hogy Izabella a bál legszebbje legyen. Ám ő kedvetlen volt, csak ábrándozott, szomorkodott.

Ezalatt a suszter házában bizony elkészült a báli cipellő. S a mester már meg is bízta inasát a legszebb csomagolással és annak elvitelével az aga házához. Aztán míg Jancsi az útra készült, a csizmadia nagy zokogására lett figyelmes.

- Mi történt Gergő bácsi?- faggatta az öreget.
- Ó, éppen tíz éve vesztettem el az én drága szerető feleségemet és a gyermekünk is ma lenne tizennyolc éves.
- Ne haragudjon Gergő bácsi, de mutasson már nekem egy képet arról az elveszett kislányól!
- Itt van, nézd meg. Olyan szép volt, mint az édesanyja.
- Valóban. Meseszép...

Jancsi felfedezte a hasonlatosságot a török leány és Izabella között. Szívében nagy dobbánást érzett. Gyermekkori játszótársára gondolt...

A bánatos mestert szobájába kísérte, lefektette. Aztán, gondolt egyet magához vette a fából készült Julcsa babát is. Lóháton indult az aga házába. A csizmadia inasát nagy örömmel fogadták, várták már a báli cipellőt nagyon. Mindenki az esti mulatságra készült. Izabella közönyösen fogadta az inast. Ám az így szólott:

- Vessen egy pillantást erre a szép babára kisasszony!
- Ugyan!
- Nézze, csak!

- Nem hiszem el, itt a Julcsa babám! Jaj, mekkora öröm ért! De kegyedet elúzi az apám, amiért ellopta ezt az emléket tőle.
- Talán nem, ha a kislányát magyar lánynak láthatja.
- Igaza van Jancsi. Haza kell térnem.
- Hogyan mondjam meg ezt kedves szüleimnek?
- Törökül vagy magyarul, nekem ugyan mindegy. Magyar lány török gúnyában, pompában soha boldog nem lesz.

Izabella a szavak hatására összeszedte minden bátorságát és török szülei elé állt.

- Apácska! Anyácska! Jancsi inas elhozta nekem Julcsa babámat.
- Izabella, azt ígérted, hogy annak adod kezedet, aki a babádat elhozza. Az ígéret szép szó, ha megtartják úgy jó.
- Akkor legyen ígéretem szerint. Jancsit gyerekkorom óta szerettem, kislánként is úgy gondoltam, ő lesz majd a férjem. Apám áldása nélkül én férjhez nem mehetek, kérlek benneteket engedjétek meg, hogy magyar lánként hazatérjek!
- Izabella! Mindig szerető lányunk voltál! Legyen akaratod szerint.

Így történt, hogy a szülinapos ott sem volt a bálon. Az inas nyergében,- Izabella a babáját a karjában tartva magyar lányos ruhában-, vágattak a fiatalok a suszter házához.

Gergő bácsi már ki sem bírta kelni az ágyból, annyira ledöntötte lábáról a fájdalom és a bánat. Ám amikor magyar kislánykáját meglátta, felpattant s teste-lelke is új életre kelt.

Hát, amikor a gyerekek szerelmét is kihallgatta, még tánra is perdült örömében.

A magyar fiatalok nagy lakodalmat csaptak, s máig is élnek, ha meg nem haltak.